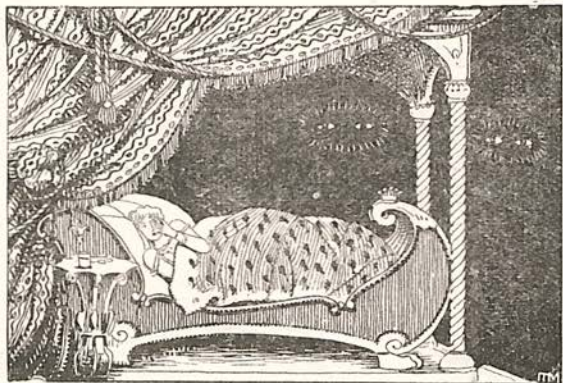

стеля,—нѣщо се изкачва по стълбата и похлопва на вратата. Вратата се отваря и пакъ затваря, а то идва съвсѣмъ тихичко до леглото, дѣто е Маргаритка.

И щомъ Маргаритка рече да види, кой е, двѣ очи — жаръ-вжглени блѣсватъ въ тъмнината и се впиватъ въ нея, та тръпки я побиватъ.

И познава тя очитѣ на майка си, които тя не притвори, кога бѣ умрѣла. И ей-сега тия очи идватъ, гледатъ я и я молятъ:

— Притвори ни поне, притвори ни!

Не издържа вече Маргаритка тия очи, както я тѣ гледатъ, и обръща се тя на другата страна, къмто стѣната.

И ей пакъ се изкачва нѣщо по стълбата и похлопва на вратата. Вратата се отваря и пакъ затваря и то идва до леглото, дѣто е Маргаритка.

И пакъ блѣсватъ двѣ очи — два жаръ-вжглена въ тъмната нощъ и пакъ мравки полазватъ Маргаритки по снагата.

Сега сж пѣкъ очитѣ на бащата, които тя не притвори, когато бѣ умрѣлъ. Тѣ се впиватъ въ нея и я молятъ:

— Притвори ни поне, притвори ни!

Обръща се Маргаритка на другата страна, а тукъ сж очитѣ на майка ѝ. Тѣй Маргаритка не мигнала цѣла нощъ.